

Mindennapi szegénység

A Világbank 2002 júniusában közzétett tájékoztatója szerint 1998-ban 1,2 milliárd ember volt világszerte napi 1 dollárnál kevesebb juttatásból, azaz 2,8 milliárdan 2 dollárnál kevesebb juttatásból. A XVIII. századi kiváltságosok, Adam Smith, a következő híres mondatot mondta: „Nincs virágzás, boldog társadalom ott, ahol az emberek társasága nyomorult, szegény.” Hogyan hat ez a tény emberi kapcsolatainkra?

Alkalmi találkozók

Kikerülhetetlen. Naponta találkozunk köregetekkel, kutyákkal, nehéz terheket hordozókkal, vázina lámpákkal, akik papát, vasat, egyébként a hasznosabb anyagokat gyűjtenek rozszant kocsikra. Persze, lehet szemérmesen máshová is nézni. Végül is nem vehetjük a nyakunkba mindenki gondját! (Gyakran a magunké is sok.)

Megtesteltetésnek
Átveztem, hogy mintegy ötven éve, az elmúlt nyáron bekövetkezett halálomig legalább havonta egyszer megkértem, hogy vigyem őt el munkáját leadni a kiadásba, kényelmét biztosítani. Két évvel ezelőtt is hosszabb ideje volt már nyugdíjban. Magam előtt látom kopott kis csizmáit az elnyúlt kabátját, amint kaptatott a lápcsón az emeletre. Tudtam, nem foglalkoztam vele, annak ellenére, hogy alig egy hónappal a halála előtt még mindig dolgozott. Hogy ki is volt ő valójában, azt az ilyen egytutású alkalmakkal, a kizsákmányolással tudtam meg igazán. Tudvalevő ugyanis, hogy Budapesten a kizsákmányolással találjuk szembe magunkat a „Földön való” című lap árszámaival, csontváztagok köregetekkel. Magdának mindig volt a zsebében száz forintos érme. Soha, egyetlen köreget sem utasított el. Egyszer, egy nagyon szakadt honfitársunk jött a kocsijához, karján egy nagy csokor rózszákkal. Mire hozzánk ért, Magdika már előkotorta a következő száz forintot, az kinyitotta az ablakon. Ezáltal nem csak a szíve megkapott érte, hanem egy szíves rózsa is, aminek házáig átvendezett. Neki ennyi lehetősége volt. Társaságban, folytonos elfoglaltsággal már nem tehetett tételt, de ami tőle telt...

Á

Másik találkozás

Mintegy 3 km-es gyaloglás után
Átveztem a lelkiszerzővel egy idős néni házába, ami kiterjedt papírral az asztalánál a szíve, s egyetlen 3 m²-es helyszögből állt. Vendéglátónk egészen letűntben egyedülálló volt, sokáig a testvére gazdaságban dolgozott, majd a TSZ feléje, de nem volt képes arra, hogy nyugdíjat szerezzen. Szociális segélyből élt. Amikor meglátogattuk, nyárváig a gyámmalcsal, őszibarackkal kávélt minket. A lelkiszerzőt egy pohár vizet, s még a néni kilépett, hogy friss vizet hozzon a kávéhoz, egy papírral csatolt a barackos tálat.

Egy hét múlva
találkoztam a néniel. Amennyit a lelkiszerzőtől kaptam, éppen annyi hiányzott neki a tálati távolra felletett pánzából. Még mielőtt az a gondolatunk támadna, hogy lám-lám, a lelkiszerző mennyi pénze volt, já, ha tudjuk, hogy akkoriban nem volt

lakása és gyermekei kátfelzárkózása is komoly anyagi gondot jelentett számára. Ennyi lehetőség volt, de ami töle telt, azt megtette. Az alkalmi segítő nem olyan hatékony, mint a rendszeres kapcsolat, de tájékoztató előfordult már, hogy szűk körben áldást hozott.

A leghatékonyabb segítő

A szegénység világméretű problémákban nem csatlakozik, hanem növekszik. Ehhez járulnak hozzá a természeti katasztrófák is, nincstelenné téve sokakat, akik aztán kórtelenek órára talpra állni. Munkahelyek megszűnése ott, ahol már otthont teremtett egy család, ismét a legnagyobb problémát.

Tíz-tizenöt

Évekkel ezelőtt néhány fiatal állásfoglalást, hogy abban a városban, ahol éltek, s ahol a környéki bányák bezárása miatt havonta ezrelékkel nőtt a munkanélküliség száma, szervezetenként rendszeresen karoljanak fel rászoruló családokat, akiket minden második héten felkeresnek. Elhatározták, hogy nem csupán lisztet, olajt, mosáshoz és egyéb dolgokat visznek nekik, hanem el is beszélgetnek velük. A környéki vezetőket kérték meg, hogy adjon nekik egy listát tízenöt névvel a családról. Később kiderült, hogy a vezető kártyáit tekintően juttat el a családokhoz. Nem volt kártyátlan olyan, aki elitta, elkártyázta vagy eljuttatott volna a pénzét. Sorsuk megismerése után világossá vált, hogy az anyagiaknál hatékonyabb segítő a beszélgetés. A remény elvesztése hihetetlenül megviselte ezeket az embereket, ugyanakkor bizonyos szempontból vakság is jellemezte őket. Egyetlen család sem tudta ugyanis felgöngyölíteni magát attól, hogy ne hasonlítgassa állásait lehetőségeit azokéval, akiknek nagyobb járvédelem volt. Mint rájött, hogy terjedt ki szinte mindenre a hasonlósgatás szemlélete. Ennek egyenes következménye az lett, hogy nem a szükségletek, hanem az igények diktálták a kevéske járvédelem elkészítését. (Zárójelben jegyzem meg, hogy fáj, aki tagja volt ennek a kis látogatás segélycsoportnak, csodálkozva számolt be arról, hogy minden segélyezett családnak volt szűkös televíziója. Nekünk például nem volt, s nem is terveztük, hogy veszünk, mert akkoriban erre nem tudtunk a járvédelemünkben pénzszánni.) Az ember nagyon könnyen becsaphatja magát, hogy úgy állt be valamit, mint szükségletet, holott valójában az csak igény.

Tanács

voltam egy bájos beszélgetésnek nagymama és kis unokája között. A kisfiúnak a szülei megmondták, hogy ne járjon jártakot vagy nyálankaságot a nagymamájától, mert nagyon kevés a nyugdíja. Viszont a kisfió megfigyelte, hogy a nagy bizonyos cölökre bőkezűen adakozik.

- Á Á Á Á Á Á Á

Honnan van neked ilyen sok pénz, nagy? - kérdezte tőle.

-Á Á Á Á Á Á Á

Nincsen sok pÁ©nzem, bogÁrkÁim, csak megtanultam a keveset jÁ³l beosztani - vÁjlaszolta a bÁ¶lcs nagymama.

Ha kapcsolatba

kerÁ¼lÁ¼nk a valÁ³ban nÁ©lkÁ¼lÁ¶zökkal, akkor a jÁ³ szÁ³ mellÁ© feltÁ©tlenÁ¼l adjunk anyagi tÁimogatÁst is! Ha csak szÁ³val akarunk segÁteni, az bizony kÁ©pmutatÁs. Á•m a ma emberÁ©nek nem Ájt tudni: Lehet nagy hÁjzad, de nem vehetsz bele Á¶nfeledt nevetÁ©st Á©s boldog lakÁ³kat. Lehet drÁjga ruhÁjd Á©s kenheted testedet illatos kenőcsÁ¶kkal, de az egÁ©szsÁ©get nem tudod pÁ©nzen megvÁjsÁjrolni. Lehet a legdrÁjgÁbb hÁjzimozi-rendszered, de ami a lelket valÁ³ban kielÁ©gÁ-ti, az nem vehető meg pÁ©nzen.

Á

KÁ¶kÁ©nyes Zsuzsa

lelkÁ©sz